

MAŞAL KIZ

*Sen Kafdağı'nın tepesinde
parlayan güneş,
ben yamaçlarında sislerin
çöktüğü çorak bir
toprağım...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

*Elimde bir kazma, aşk can evimde,
Sarp dağları delen Ferhat'ım işte.
Öyle bir sevda ki, kor ateşinde,
Aslı'yla tutuşan, Kerem'im işte...*

*Daha çocuk yaşta dağıldı sürü,
Savurdu sevdayı talihin körü...
Kalplere vurulan o kördüğümü,
Çözmeye adanmış âşığım işte...*

Seni düşünüyorum...

Gece, şu anlarda yine, en derin kasvetiyle yalnızlığın inlediği odamda hükümran...

Benzerinin olmadığına inandığım garip bir kimsesizliğim var yalan dünyada. Kutsal değerlerim, bir de sen varsın, ıssızlığımın çilesine talip olduğum gönül evinde.

Milyonlarca insanın yaşadığı şehir, ruhumu bunaltacak bir sessizlikte şu an. Sadece sokakları aydınlatan lambalar, yalnızlığıma eşlik eden, gecelerimin değişmeyen bekçisi yıldızlar ve bir de hüznü ışıklarıyla dolunay selamlamakta gönül evimi.

Yüreğimi satırlara dökmek istiyorum, kalem yine duyarsız ve ketum... Ne kadar istekli olsam da hüznü demleyen duygularımı yansıtamıyorum sayfalara. Mürekkep sağır, kâğıt aklımı felç eden hissiyatımı kabullenmeyecek kadar itizarda.

Benim öyküm milyonlardan farklıdır; kimsenin sıradanlaşmış hikâyesine benzemez yaşadıklarım.

“Seni daha fazla tanımak isterdim,” dediğin o anlar geliyor aklıma.

Ne vakit kalbimde yıllardır sönmeyen o ateşi tutuşturan hikâyemi hatırlasam, şifresi çözülmeyen o efsunlu bakışların düşer aklıma... İnanır mısın bilmiyorum, ben işte tam da o günden sonra, kalbimi dağılayan alevlerin bir daha sönmek üzere tutuştuğuna şahit olmuşum.

Gönül desenlerimdeki efkârın hangi derinliklerde olduğunu bilmiyordum belki, ama bildiğim tek şey vardı benim...

Umut çiçeğimi soldurmayacak biri, dünya sürgünüme ortak olduğu gün bitecekti yalnızlığım ve hayal serüvenimin senaryosuna göre o sendin.

Benim kalbimde çok baharlar soldu Masal Kız... Sana, günahsız, arı ve duru, bakir bir yüreğimin olduğunu, en lirik mısralarla anlatmayı çok isterdim.

Sen, başında kavak yelleri estiren çağına rağmen, arzularını lisana dökemeyecek kadar hicaplı, ahlaki ve manevi değerlerinde haddi aşmayacak kadar kuralcı, gönül oyunlarını gerdek gecesine saklayacak kadar dirayetli bir kızsın. Yuva kuracağın hayat arkadaşına saygılı ve sadakatli bir eş olabileceğini yansıtan duruşunla harikası.

Her insanın, sonsuzluğa birlikte yürümesini istediği yol arkadaşını, yüreğinin yitik hazinesi ve diğer parçası olarak arayışı kadar normal bir şey yoktur hayatta.

Gözlerin düşüyor aklıma... Yanılıyor muyum? Bilmem.

Seni gördüğüm o ilk anın sahnelerini film şeridi gibi seyrederken, hafızama kazınan resimler bana sessiz bir arayışın serüvenini yaşıyor.

Gözlerindeki esrar, tedirgin bakışlarındaki anlam ve o büyümlü ışıkların yorumu lüğatin verebileceği en cömert kelimelerinin vurgusuna muhtaç...

O efsunlu gözlerin var ya, hafızamda aşka dair silinmeyen fotoğraf karelerini bırakmışlar. Ne yalan söyleyeyim, gönül itirafımdır; gönlümün süsü olan satırlarımın baş köşesinde yerin var.

Farkında mısın bilmiyorum, birbirimize çok benzeşen bir yanımız da var. Ben de senin gibi duygularımı sırdaşım olan günlüğüme döker, umutlanışlarımı sadece satırlarda ve kalbimin kasasında saklı tutardım.

Rüyalarımızın ve haddi aşmadan kurduğumuz hayallerin günah olmadığını biliyorum. Sen benim için hayallerin dışında uzanamayacağımı düşündüğüm, dalları göğe uzanan bir ağacın yıldızlara dokunan meyvesisin ve yüreğimde daima öyle kalacaksın.

Aşk iki yüreği de aynı ölçü delerse, gönüller sonsuzluk diyarına birlikte kanatlanırlar...

Yürekler meşru zeminlerde vuslat kararını birlikte almışlarsa, korku ve engelleri görmeyecek kadar kör, dünya ile savaştık kadar cesurdur, lakin ben sana gönlümü açmaya cesaret edemiyorum.

Gece ne kadar da ilerlemiş, farkında değilim...

Saatin şafak sökümüne yakın bir yerde olduğu kesin ve pencereden yıldızları seyrederken hâlâ seni düşünüyorum. Aklında başka biri var mıydı, bildiğim yok. Ben senin için hâlâ fethedilme duygusunu taşıdığı bir gönül hikâyesi olabilirim umuduyla tüketmeye hazırım ömrümü. Sonunda anılarında silik bir fotoğraf olarak kalacağımı bilsem de duygularımın önüne geçemiyorum.

Aynı şehirde ve aynı okulda, liseli yılların coşkusu yaşarken bir arada olmamıza rağmen, kalbimin desenlerini sana açamayışımın sonsuz ıstırabıyla yaşamaktayım.

Seni andım gönülden. “Benimle yüreğinde yeni bir sayfa açmaya var mısın?” demeye dilimi döndüremeyişim yok mu, yıllardan beri çilelerin en beteri dir yüreğimde...

BİRİNCİ BÖLÜM

Gençlik Hülyaları

İnsanın her arzusu yaşanması gereken yitiği değil...

Hayat karşımıza değişik yollar çıkararak sınavacaktı bizleri.

Bir kabul pusulası oluşturur duygularımızı; çoğu zaman doğru olan adresi değil de her nedense nefsimize hoş gelen yolu seçeriz.

Müdahalesi yoktur sınavımızın...

An gelir hayat en korktuğu yerden vurur insanı.

Bu sebeptendir ki, içimize çöken o hoyrat karanlığın, şafağı bir daha hiç sökmeyecek duygusunu taşıtır yüreklerimize...

***

Sonbaharın kehribar sarısına boyadığı yapraklar dallarında hüznü bir manzaraya dönüşmüştü. Her mevsimin kendini hissettiren bir görevi vardı yeryüzünde ve ağaçların dallarında sararan yaprakların dökülüğü toprağın derin uykusu için kulağını tıkayışından başka hiçbir şeye yaramayacaktı. Vakti geldiğinde kış günleri bitecek, güneşin ılık

pırlıtlarıyla beyaza meydan okuyan baharın kar suyu yeni bir diriliş için dokunacaktı toprağın sağırlaşan kulaklarına.

Baharlar uykusundan uyanışıydı doğanın... Her coğrafyada mevsimlerin eşi ve benzeri olmayan kralıdır bahar ancak İstanbul'da erguvanların açışıyla ve martuların coşkulu kanat çırpışlarıyla daha bir başka güzelliكتedir. Yeryüzü önce güneşin toprağa ve üzerindeki her nevi bitkiye konduğu şefkat buseleriyle uykusundan uyandırır üzerinde bulunan örtüyü.

Mevsim bahardı artık. Evlerin bahçeleri, kırlar ve yüksek dağların yamaçları her renk ve desenden gelinlik elbiselerini giymiş, tabiat mükemmel bir tablo sunmaktaydı seyircisine... Bu mevsimin aşinası olan hafızalara kendini nakış nakış işleyen masalsı görüntüler, efsane tabloların sonu değil, başlangıcıydı...

Özel bir kolejin son sınıf talebeleriydi hikâyeyi başlatanlar. Lise son sınıfa kadar yedi arkadaşları onlar ve hepsi de varlıklı ailelerin çocuklarıydı: Yakut, Asena, Şeyma, Hülya, Cevahir, Faruk ve Cihan. Cevahir bir fabrikatörün oğlu, Yakut o fabrikanın genel müdürünün kızı, Faruk aynı fabrikanın genel müdür yardımcısının oğluydu. Cihan, Asena, Hülya ve Şeyma, başka semtlerin çocuklarıydı. Maddi yönden hiçbir sıkıntısı bulunmayan öğrencilerden oluşuyordu yedili grup. Öğrenim gördükleri sınıfta, orta halli ailelerin çocuklarından çok daha farklı bir durum arz ediyorlardı. Cihan, karda yürüyüp izini belli etmemeye çalışan, yoksul öğrencilerin elinden tutuşunu kimseye sezdirmeyen, zengin ve saygın bir babanın oğluydu.

Grubu oluşturan yedi öğrencinin hepsi oldukça maceraperest ve özellikle de motosiklet meraklısıydı. Bahar

yeryüzüne göz kırpmaya başladığı günden beri hepsi okula motosikletleriyle gelip gitmeye başlamışlardı.

Bu yılın dönem başında sınıftaki hiçbir öğrencinin tanımadığı Ensar adında bir öğrenci katılmıştı aralarına. Temiz, dikkatleri ilk bakışta üzerine çekebilen şık giysili, göz kamaştıran fiziğiyle herkesi kıskandırabilecek görseelliğe sahip olan gencin bir noksan yanı vardı ve günlerdir sınıfta hiçbir öğrenciyle yakınlık kuramamıştı.

Sihirli ve dost bakışları kimin gözüyle temas halinde olsa ona yakınlık duyacak kadar çekici olmasına rağmen, bakışların teması ve hoşgörüsü dışında günlerdir ne o kimseye yaklaşmış ne de sınıftaki öğrenciler onunla iletişim kurabilmişlerdi. Sadece ve sadece dost gönüllü, güler yüzlü, onurlu, yalnızlık duygusunun ıssızlığını sergileyen bir görüntü sunuyordu arkadaşlarına.

Sınıf birincisi değişmişti o geleli. Okulun en güzel ve en çalışkan kızı, hatta okulda bütün öğrencilerin ve öğretmenlerin kendisine taktıkları, Masal Kız lakabıyla tanınan Yakut Göksel bile ikinci planda kalmıştı Ensar aralarına katıldığında.

Ensar, sınıfın en başarılı öğrencisiydi, ancak Yakut deyip geçmek yeterli değil. Aslında kısa bir tasvir de onu anlatmaya yetmez. Lakabından da anlaşıldığı gibi masalsi bir güzelliğe sahipti. Kirli sarı saçları tam topuklarına kadar uzayıp giden, her gören göze efsane bir görüntü armağan eden bir güzelliği vardı. Bazen atkuyruğu yapardı saçını ve bazen çoğaltılan örgülerin ahengiyle kamaştırırdı seyredenlerinin gözlerini. Bazen topuklarına kadar inen saçlar, sırtını yelpaze gibi örtünce görebilen her göze emsalsiz bir hayranlık tablosu olup çıkardı. İşte o ihtişamlı görüntünün büyüleyen fotoğrafları hafızalarda İlahi sanatın silinmeyen

nakışları olarak asılı kalırdı. Bütün bunlara rağmen o her zaman düşüncelerde hicaplı, masum ve art niyetsiz anlamlar uyandıran bakışmaların temsilcisiydi.

Hilal kaşların altında duran yeşil gözleri, mahcup bakışları ve dolunay çekiciliğini andıran yüzüyle, kibirden çok uzak ve dostluklardan keyif alan bir mizacın sahibiydi. Bulunduğu yaşın, ruhunda kavak yelleri estirdiği çağda olmasına rağmen, hayata duruş tarzını besteleyen mizacıyla gönül oyunlarına uzaklığını arkadaşlarının hepsine de yansıtmayı başaran bir kızdı.

Ensar'ın sınıf birinciliğini elinden almasını kıskansa da ona yakın bir mesafede oluşu, kibrin, bencilliğin ve kıskançlığın çok uzağında duruşunun en belirgin ifadesiydi.

Masal Kız çok merak etmişti aralarına yeni katılan öğrenciyi.

Sınıfta herkes az ya da çok birbirlerini tanıyordu ama Ensar, o iç dünyasına çekilmiş haliyle bir muammayı andırıyordu arkadaşları için. O kimdi? Neyin nesiydi ve neden kendini herkesten bu kadar soyutluyordu?

Bir gün teneffüs zili çaldığında herkes sınıftan çıkmış, Ensar yerinden bile kıpırdamamıştı. Onun bu hali Yakut'un dikkatinden kaçmamış olsa ki, o da sırasında oturup yerinden kıpırdamamıştı.

Yedili grubun bir âdeti vardı. Masal Kız teneffüslerde yerinden kalkmadıkça ne Faruk çıkardı sınıftan dışarı ne de Cevahir.

Bugün, Masal Kız'ın gözleri Ensar'ın üzerindeydi ve Cevahir ile Faruk'un kıskançlıkları had safhadaydı.

. Ensar kitabını açmış her şeyden habersizce okumayı sürdürüyorken Faruk'un sesi dalgalanıyordu kulaklarında:

“Çıkılmıyor muyuz?”

Masal Kız, garip bir ilgiyle karşılık vermişti Faruk’a:

“Siz çıkabilirsiniz. Benim Ensar ile konuşacaklarım var.”

Ensar konuşulanları duyunca elindeki kitabı bir kenara bırakmıştı. Göz göze gelmişlerdi Masal Kız ile. Dudaklarında hüznü bir tebessüm vardı ve ona bakıp hiç konuşmadan sadece “kabul” anlamında eğmişti başını.

Cevahir şaşkın, Faruk hayretli bir sessizliğe bürünmüştü o an.

Masal Kız, Ensar’dan ima yoluyla aldığı davete icabet edebilmek için Faruk ve Cevahir’e aldırış etmeden yerinden kalkmıştı.

Faruk ile Cevahir’in bakışları üzerindeydi ve o Ensar’ın sırasındaki boş yere ilişircesine oturduğunda ikisi de onların başucunda durmuş, Masal Kız’ın Ensar ile ne konuşacağını merak edercesine bekleyiştelendi.

Hassas ve kuşatıcıydı Masal Kız’ın sesi:

“Merhaba.”

Ensar’ın duygusal bir bakışı vardı ona:

“Merhaba.”

“Kusura bakma, sen hiçbirimize yaklaşmadın, bu yüzden bizler de seninle ilgilenemedik. Sınıf birinciliğini elimden aldığın için alıngan değilim sana karşı. Önce bunu bilmeni istiyorum.”

Ensar esefli ve hicaplıydı Masal Kız’a bakarken:

“Ben asla öyle bir düşünmede değildim.”

“Biliyorum arkadaşım da çok yalnızsın. Böyle olmaz. Bak ne düşündüm biliyor musun? Biz bu sınıfta çok iyi anlaşılan

bir grup oluşturduk. Yedi kişiyiz, sekizincisi de sen olmak ister misin? Her Şeyden önce bu yalnızlık cehenneminden kurtulmalısın.”

Cevahir söz bırakmamıştı Ensar’a:

“Masal Kız haklı, sen de aramızda olursan memnun oluruz.”

Faruk:

“Bu daveti kaırmamalısın arkadaşım.”

Ensar ne söylemesi gerektiğini bilememişti. Hiçbirini yeterince tanıımıyordu ve aralarına katıldığı günden beri sadece isimlerini ezberleyebilmişti.

“Arkadaşız ve beraberiz zaten.”

Masal Kız:

“yle değil arkadaşım, sen çok yalnızsın. Teneffüslerde olsun sınıfta olsun, okula gidip gelirken olsun, daha samimi ve daha yakın olalım birbirimize demek oluyor bu.”

“Kabul, dediğiniz gibi olsun.”

***

Ensar o günden sonra, onlarla konuşuyor, şakalaşıyor, derslerini aksatmadan yürütüyordu beraberliklerini. Öyle ki, mezuniyet günlerine birkaç ayları kalmıştı.

Cevahir ve Faruk Ensar’a karşı gizemli bir husumet besleseler de Masal Kız’ın korkusundan hissiyatlarını açığa vuramıyorlardı. Masal Kız’ın Ensar’a yakınlık duyuşu çoktan onları kıskandırmaya başlamıştı.

Cevahir, Yakut’un babasının patronunun oğluydu. Bu yüzden Yakut onu dışlayamıyor ve hareketlerine sabırla karşılık veriyordu. Üniversite yıllarında onunla çok daha az

karşılaşacakları için bazı serzenişlerine ve nahoş davranışlarına susarak karşılık veriyor, bununla beraber, her geçen gün ona karşı yüreğindeki istemsiz nefret her geçen gün biraz daha büyüyordu.

Ensar grubun arasına okul dışında hiç katılmamıştı. Sekiz kişilik grubun içinde motosikleti olmayan sadece o vardı. Arkadaşları, “Senin neden motosikletin yok?” diye sorduklarında detayına girmeyip kısa bir cevapla geçiştiriyordu sorularını:

“Macera türü şeyleri sevmiyorum, böylesi daha iyi...”

***

Mezuniyet günleri yaklaşınca, Ensar’ın aralarında olmadığı bir zamanda yedi arkadaş oy birliğiyle coşku dolu bir karar almışlardı.

Her hafta sonu dersten çıkar çıkmaz motosikletlerine atlayıp meşhur bir restoranda yemek yiyecekler ve her hafta masrafları sırasıyla gruptan biri karşılayacaktı.

Cihan ile Faruk, Ensar’ı görür görmez onun yanına koşmuş ve az önce alınan kararı ona duyurmuşlardı.

Cihan:

“Bak az önce aramızda bir karar aldık. Buna itiraz kabul edilmeyecek, haberin olsun.”

Ensar arkadaşlarının heyecanlı haline bakmış ve “İtiraz kabul edilmeyecekse söyleyin o zaman, ben de bileyim,” demişti.

Faruk, Cihan’a bırakmamıştı sözü:

“Mezuniyetimize çok az bir zaman kaldı. Diyoruz ki her hafta sonu dersten çıkar çıkmaz harika bir restorana gidip akşam yemeğini orada birlikte yiyelim!”

Ensar arkadaşlarının teklifini duyar duymaz yüzündeki neşe sönmüştü. Gözlerindeki ışıklar hüznün pırıltılarına bırakmıştı yerini.

Cihan devam ediyordu söze:

“Her hafta, sırasıyla bir arkadaşımız karşılayacak masrafları. Kabul mü?”

Grubu oluşturanlardan dört kız ve bir de Cevahir yakın bir mesafeden izliyorlardı onları.

İçli, alev topunu andıran bir nefes indirmişti Ensar ciğerlerine. Alnında sıkıntı terlerinin tepecikleri, hüznün şebnemini oluşturan nemlerin kirpiklerinde parıldayışı çekmişti Cihan’ın dikkatini. Herkesin kulağı onun vereceği cevaba odaklanmıştı.

Ensar, uzun sayılacak bir zaman sessizliğini korumuş, “evet” ya da “hayır” diyememişti. Sükûtun vurduğu kilit sebebiyle bir türlü açılmıyordu dudakları. Delikanlılık gururunu incitecek bir teklif değildi kendisinden beklenen ama o nedense oldukça sıkıntılıydı.

Cihan, garip sayılacak bir seyir tutturmuştu Ensar’ın gözlerinde:

“Neden konuşmuyorsun arkadaş? Hepimiz aldığımız kararın cevabını bekliyoruz senden. Haftada bir akşam hep bir arada olalım istemiştik! Veda günlerimiz yakın.”

Arkadaşları yeterince tanıyamamıştı onu. Düzgün ve şık kıyafeti, uzun boyu, dalgalı kumral saçları ve ela derin gözleriyle görenleri kıskandıırışı, iç dünyasının dışa yansısıyla saygınlık kazanışı bir yana dursun, dış görüntüsünün zenginliğiyle, onun da varlıklı bir aile çocuğu olduğu düşüncesine kaptırmıştı arkadaşlarını.

Dürüstlüğü, hoşgörülü tavrı, ruhu okşayan dost üslubuyla tanıdı onu sınıf arkadaşları. Çekimser halini onun daha çok yalnızlıktan hoşlanışına bağlıyordu herkes. Susuşundaki anlamı yine öyle yorumluyor olmalıydı.

Faruk hayretli, Cihan manidar bir seyre bırakmıştı kendini Ensar'ın vereceği cevabı beklerken.

Ensar neden sonra arkadaşlarının sorusunu güçlükle cevaplandırmaya çalışıyordu:

“Benim her haftanın akşamını bir restoranda tüketecek lüksüm yok! Üzgünüm...”

Onun bu konudaki itirazını duyanlar şaşkınlardı. Derin bir hoşnutsuzluk hâkimdi arkadaşlarının tavrında. Cihan, inanamamıştı duyduklarına:

“Şaka mı bu? Biz her yılın son döneminde alışkanlık haline getirdik bunu. Seni de aramızda görmek istiyoruz”

Ensar hayatının şoklarından birini yaşıyordu Cihan'a baktığında. Canı çok acımişti. Gözleri şebnemleşmişti, alev topu gibi bir nefes indiriyordu ciğerlerine... Öyle ki bir ara, acı acı yutkunuşlara bırakmıştı kendini. Hazin ve dokunaklıydı sesinin rengi:

“Şaka değil, arkadaşlığınızdaki son derece memnunun, yanlış anlaşılalım istemem. Hepinizi de seviyorum. Ne var ki, kabulüm dışında kalan teklifiniz için umarım bana gönül koymazsınız.”

Bu defa Cihan'dan önce davranmıştı Faruk:

“Gönül koymak değil ama aramızda olmayışın bizleri üzer.”

Ensar hayatının en zor anlarından birini yaşıyordu arkadaşlarının karşısında. Sesinde hüznün hâkimdi ve yüzünde kederin koyu bir kuşatması vardı:

“Bu benim tarzım,” demiş ve yeniden susmuştu.

Faruk ve Cihan anlam verememişlerdi Ensar’ın reddiyesine.

Hazin bir manzaraya gibiydi Ensar. İçinde yanardağları patlamaya hazırlayan bir hararetin cehennemi vardı onlarla göz göze geldiğinde.

Faruk merakla bekliyordu, gözlerini Ensar’a dikmiş ve onun daha neler söyleyeceğini düşünmeye başlayan diğer arkadaşları aradaki mesafeyi oldukça kapatmışlardı.

Ensar, açık gönüllülükle hal beyanını kendisine zül saymayan tavriyla beyan ederken, dudaklarından dökülen kelimeler arkadaşlarını şaşkına uğratacak nitelikteydi:

“Benim öylesi alışkanlığım hiç olmadı, şimdiden sonra da değişsin istemiyorum.”

Cihan mahcuptu Ensar’ı dinlerken ve duydukları çok da Yakut’un hayretini çoğaltmıştı. Masal Kız çakılıp kaldığı yerden keyifsiz ve yorgun adımlarla Ensar’a biraz daha yaklaşmıştı ve Cevahir ile Faruk’un gönül dünyalarına değişik bir gönderme gibi geliyordu onun hareketleri. Faruk ve Cihan’a, “Ensar ile beni biraz yalnız bırakın, onunla birebir konuşmak istiyorum,” demesi şaşırtmıştı herkesi. Cevahir ve Faruk’un gönül dünyaları için kabul edilir gibi değildi Yakut’un bu davranışı. Düşüncelerini açık edemeseleler de her ikisinin de kıskanmışlık duygularını yüzlerinden okumak zor değildi.

Cevahir, lisanen açığa vuramıyor olsa da delicesine sevdalıydı Yakut’a. Cevahir’in babası, Yakut ve Faruk’un babasının patronuydu ve o, kendisiyle kimse yarışamaz düşüncesine kaptırmıştı duygularını. Her şeyden önce patron çocuğu olan Cevahir’i Yakut’un gönül oyunlarından

hoşlanmayan mizacı korkutuyordu. Cevahir'in kalbine hançer sokulmuştu Yakut ile Ensar kendileriyle aradaki mesafeyi açarlarken ve Faruk hicranlı gözlerle onları takip-
teydi. Yakut'a duygularını açığa vuramayacak olan bir talip
daha çıkmıştı aralarından. Gözlerinden yansıyan kıskançlık
ve kaygılı ışıkların anlatısı bunu düşündürüyordu herkese.

Yakut, Cihan'a ve Faruk'a bakmıştı önce. Ensar'ın üze-
rinde bırakmıştı hüznü seyrini. İçli bir sesi vardı Masal
Kız'ın Ensar'a hitap ederken:

“Biraz konuşalım mı?”

Ensar lisanen hiçbir fikir beyan edememiş ve “kabul”
anlamında eğmişti başını.

Onlar birlikte grup arkadaşlarından uzaklaşırlarken Fa-
ruk ve Cevahir taş kesilmiş, yerinden kıpırdayamamışlardı.
Yakut için duygusal, açığa vuramadıkları sessiz bir sevda
seli akıyordu ikisinin de yüreklerinden. Davranışlarındaki
edaya bakıldığında, sadece, gözlerindeki efsunlu bakışlar
konuşuyordu da dilleri suskundu, Masal Kız'ın nefretini
kazanmamak için. Sanki romantizmin, gizemli ve sedasız
alışverişleri vardı her ikisinin Yakut'a olan yaklaşımlarında.

Cevahir açık etmese de arada sırada sevimsiz bir tavır
sergiliyordu Faruk'a karşı. Fırsat buldukça şaka mahiye-
tinde onu iğneleyip duruyor, bazen küçümseyen bir tavır
sergiliyordu ona karşı ve hemen ardından, “Şaka, şaka,”
diye geçiştiriyordu.

Son günlerde her ikisi için de değişmeyen bir gerçek var-
dı. Ensar, Cevahir için olduğu kadar, Faruk için de tehlike
arz etmeye başlamıştı. Yakut okuldaki başarısıyla olsun, ha-
yata duruş tarzıyla ve onurlu yansımalar sergileyişiyle olsun
kendisini Ensar'a çok daha yakın hissetmeye başlamıştı.

Ensar şık giysili, cazibeli görüntüsüyle hafızalara resmini asan bir delikanlıydı ve onu kıskanışları normaldi. Sadece zengin çocuklarının oluşturduğu grupla sınırlı değildi; o bulunduğu her yerde dikkatleri üzerine çeken bir yapıya sahipti. Yeterince tanımıyordu onu herkes. Düşüncelere varlığını hissettiren bu delikanlı kimdi?

Ensar şu an Yakut'un karşısında mahcup ve duygusaldı. Durup göz göze geldiklerinde ikisini de şaşırtan bir durum vardı.

Faruk da grup arkadaşlarından ayrılıp onların peşinden yürümüştü ve durdukları yerde o da yanı başlarındaydı. Yakut, hayretli bir seyir tutturmuştu Faruk'u yanlarında gördüğünde. Azarcı bir bakışı vardı ona:

“Hayırdır arkadaşım? Söylediğimi duymadın anlaşılan. Bizi yalnız bırakır mısınız?”

Faruk'un kalbini hançerleyen sözlerdi Yakut'un dudaklarından dökülenler. Hüzün, en koyu demindeydi bakışlarında... Sustu, son kez kahırlı baktı Yakut'a ve yerinden kıpırdamayışı Yakut'un sinirlerini gelecek kadar zoruna gitmişe benziyordu:

“İyi misin sen? Müsaaden olursa Ensar ile bir şey konuşmak istiyorum.”

Ensar hüzünlü bir tablo gibi duruyordu Masal Kız'ın karşısında. Faruk'un Yakut'a karşı masumiyet arz eden yakınlığını hissetmişti ve kıskanıldığının farkındaydı.

Faruk incinmişti. Alınan bir sesi vardı Yakut'un sorusunu cevaplarken:

“Ben iyiyim!..”

“O vakit arkadaşlarının yanına dönüp Ensar ile konuşmamıza müsaade edersen sevinirim.”

Faruk daha fazla direnememişti. Gururunun ezginliği gözlerindeki efkâr pırıltularından belliydi.

Yakut her şeyin farkındaydı. Üzgündü arkadaşının gönlünü incittiği için. Ensar ile yalnız kalmışlardı sonunda.

Ensar’a kaçamak baktı ve “Ben onun gönlünü alırım daha sonra,” diye mırıldandı söyleşiye başlamazdan önce.

Arkadaşlarından konuşulanları duyamayacakları kadar uzaklaşmışlardı.

Yakut, Ensar’a baktı, hazin bir tebessümü vardı dudaklarında:

“Senin neyin var arkadaşım?”

“Hiçbir şeyim yok. Cihan ile Faruk birlikte aldığınız kararı duyurdular, bana göre olmadığını söyleyince onlara garip karşıladılar, hepsi bundan ibaret.”

Yakut’un gözlerindeki ışıklar hüznle demlenmişti:

“Bizler seni yeterince değil ama yeni tanıdık. Mezuniyet yaklaştı. Son günlerimizi haftada bir akşam olsun birlikte değerlendirelim istediğimiz için böyle düşünmüştük. O kararı niçin kabullenmediğini çok merak ettiğim için başa görüşmeyi uygun buldum.

Söyler misin buna hayır deyişinin makul bir sebebi var mı? Çok merak ettim doğrusu.”

Ensar başını önüne eğmişti, Masal Kız’ın gözlerinin içine bakamıyordu. Sesinin tonu gururu kadar ezikti:

“Sana neden aranızda katılamayacağımı söylerken, konuştuğumuz aramızda kalmak şartıyla desem anlayış görebilecek misin?”

Hayret içeren bir bakışı vardı Masal Kız'ın:

“Evet.”

“Sana inandığım için aldığınız karara katılmayışımın sebebini söylüyorum. Beni yeterince tanımadığınız doğru. Ben, zengin bir iş adamının bursuyla okuyor ve onun kurduğu vakfın binasında kalıyorum. Sabah kahvaltısını vakıfta ediyor ve akşam yemeklerini orada yiyorum. Kendisini tanımak bile nasip olmayan o adamın verdiği bursla da bir ay idare ediyorum. Sen çok vakarlı bir arkadaşısın, bunu hissettiğim için de sana durumumu söylüyorum. Ben sizlerle bu tür yarışlarda olamam. Diğer arkadaşlar beni bu halimle tanışın istemeyişimin sebebi, acınacak bir duruma düşüreceklerini hissettiğim içindir. Teklifinizi kabullenmeyişimin nedeni, sadece ve sadece bundan ibaret...”

Yakut'un gözlerindeki buğulanış kirpiklerine asılan damlacıklara dönüştüğünde Ensar üzgündü:

“Acınacak bir halim yok benim!”

“Yanlışı anlama arkadaşım. Acımak değil bu.”

Yakaran, incitmeyen bir renkтейdi Yakut'un sesi:

“Sana bir teklifim var. Yemin ederim bundan hiçbir arkadaşımız haberdar olmayacak. İkimizin arasında kalacak bir dostluğun kabulü bilmelisin bunu. Sana gelecek olan sıranın bütün masrafları bana ait dersem, bunu bana çok görmezsin düşüncesindeyim.”

Ensar aşırı bir hassasiyetin kuşatmasındaydı Yakut'a bakarken:

“Arkadaşım, sen benim için çok farklısın ancak bunu kabullenemem.”

Başını önüne eğmişti, gözlerinden iki damla yaş yuvarlanmıştı yanaklarına. Sancılı ve yankılıydı daha da kısılan sesi:

“Ben seni birine benzetiyorum. Kırılmanı istemem. İnan çok farklı bir yerdesin benim için ama bu teklifini kabul edemem. Durumum öylesi harcamalara müsait değil derim de ötesini söyleyemem. Önerdiğin durum cidden çok samimi bunu anlıyorum da onurumun ezilişi, kişiliğimin hırpalanışı olur bu. Söyledim, benim maddi durumum öylesi alışkanlıklara göre değil, bunu anladıysan dahasını bana sorma.”

“Ensar, yemin ederim ki kimse bunun farkına bile varmayacak, aramızdan ayrılma.

“Sağ ol benim efsane arkadaşım. Sana boşuna Masal Kız dememişler. Yetişemeyeceğim dalın meyvesine uzanmam. Bir gün durumum öylesi beraberlikleri göğüsleyecek olursa aranızdan ayrılmam, söz.”

Yakut, Ensar’ın karşısında donup kalmıştı. Garip bir seyir tutturmuştu Ensar’ın gözlerinde ve koyu bir merakı vardı:

“Sahi, sen kimsin? Onurlu bir duruşun var. Seni daha yakından tanıyabilir miyim desem, ona da itiraz eder misin?

Gizemli bir halin var arkadaşım, kusura bakma. Nere-lisin, neyin nesisin, seni hangi rüzgâr attı buralara, neden adını sanını bilmediğin birinin kanatlarının altındasın sen? Çok merak ettim. Bunu benden esirgeme... Baban, annen, kimin kimsen yok mu senin?

Biz daha öncesinde yedi arkadaşlık bir gruptuk. Onların hepsinin kimlikleri de aşikâr. Cevahir babamın genel müdürlüğünü üstlendiği fabrikanın sahibinin oğlu. Faruk’un

babası aynı fabrikada babamın yardımcısı. Cihan saygın bir iş adamının oğlu. Sen her halinle aramızdaki sırsın... Birazcık olsun bana kendini anlatır mısın?”

Bu soru Ensar’a derin ve içli bir nefes aldırmişti:

“Bugün değil, müsait bir beraberliğimiz olursa oturup konuşuruz ve sana kendimi bütün detaylarıyla anlatırım Masal Kız. Benim hayatım çok uzun bir hikâyedir arkadaşım. Öyle ayaküstü konuşmalara sığmaz.”

Yakut anlayış göstermek zorunda kalmıştı:

“Anlaştık o vakit, en kısa zamanda...”

“Sana mahallemin olmadığını zengin bir iş adamının bursuyla okuduğumu söylemişim. O adamın benden istediği şuymuş. Her yıl başarıyla sonlanacak ve üniversite bitesiyeye kadar onun kanatları altında olacaktım. Şimdilik bunları bil yeter Masal Kız, olmaz mı?”

İşte o sebepten dolayı benim eğlenceye ve aşka ayıracak vaktim yok. Okumalıyım, istikbalimi elime almalıyım ki alın terimin bana öngördüğü davetlere, karşılığını verebilecek bir duruma gelince katılabileyim. Beni anladığını sanıyorum Masal Kız Sizler iyi arkadaşsınız, hakkımda başka şeyler düşünesiniz istemem. Senden isteğim, konuştuklarımız aramızda sır olarak kalsın.”

Yakut, hüznü bir sesle karşılık veriyordu Ensar’a:

“Söz.”

“Şey,” diye mırıldandı Ensar, Yakut’a bakıp:

“Faruk kırılmış olabilir, istersen önce onun gönlünü al.”

Yakut’u hayrete düşüren bir istekti Ensar’ın söyledikleri:

“Tamam da aklında yanlış bir düşünce olarak kalmamalı onun ve diğerlerinin bana olan yakınlığı. Ben de sana bir itirafta bulunayım ister misin arkadaşım?”

Ensar tedirgin bakmıştı Yakut’a:

“Ben kendime saygılı bir kızım. Ahlak ve maneviyat tutkusunu incitmeyecek bir yüreğim var benim. Arkadaşlarıma bakışlarımdan mana çıkarılsın istemem. Ben de sana o müsait gün kendi hikâyemi ve hayata duruş anlayışımı anlatacağım söz.

Şimdilik şu kadarını bil yeter. Evleninceye kadar hiçbir gönül sofrasının mezesi olmamaya yeminim var. Kader hayatımı kiminle birleştirmemi ön görürse, gönül dünyamın ve bedenimin masumiyeti ona en kutsal armağanım olarak saklı kalacak.”

Ensar’ı duygulandırmıştı Yakut’un açıklaması:

“Harikası arkadaşım. Senin düşüncedeki kızların nesli günümüzde çok azaldı. İyi ki varsın...”

Yakut, “O vakit aramızdasın,” diye mırıldandı.

Ensar:

“Aldığınız malum karar içinse, hayır. Arkadaşlığımızın devamlılığı içinse can baş üstüne...”

Yakut:

“Hâlâ mı?”

“Söylemiştim arkadaşım. O teklifi kabul edersem, karşılığını verebilecek durumda olmalıyım.”

“Arkadaşlarımıza ne söyleyeyim istersin?”

“Vaktimin olmadığını...”